

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobců: 1) Y. A. M. V., nar.,
2) V. Y. Y. A., nar. ,
3) nezl. J. D. M. Y., nar.,
všichni státní příslušnost Bolívarovská republika Venezuela,
bytem,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2020, č. j. OAM-179/ZA-ZA11-P06-2019 a rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2020, č. j. OAM-178/ZA-ZA11-P06-2019,

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 4. 2020, č. j. OAM-179/ZA-ZA11-P06-2019 a č. j. OAM-178/ZA-ZA11-P06-2019, **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

1. Žalobci se podanými žalobami domáhají zrušení v záhlaví uvedených rozhodnutí žalovaného, kterými bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany podle § 12 – 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobci namítají porušení § 3 správní řádu, skutkový stav nebyl zjištěn dostatečně, nebyly zohledněny individuální okolnosti žalobce ve vztahu k situaci ve Venezuele a jeho politické participaci, ani okolnosti žalobkyně; § 50 odst. 3 a 4 správního řádu, správní orgán nezjistil všechny rozhodné skutečnosti, nepřihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo; § 52 správního řádu, žalovaný neprovedl potřebné důkazy; § 68 odst. 3 správního řádu, odůvodnění je nedostatečné, především pokud jde o celkové poměry ve Venezuele. Žalobci mají za to, že splňují podmínky dle § 12 zákona o azylu, uplatňovali politická práva. Dále mají za to, že splňuje podmínky pro udělení azylu dle § 14 zákona o azylu s ohledem na aktuální situaci ve Venezuele, § 14a zákona o azylu, neboť jim hrozí nebezpečí vážné újmy kvůli poměrům v zemi původu, a v souvislosti s následky, které hrozí opozičním sympatizantům a účastníkům protestů a demonstrací.
3. Správní orgán je při aplikaci ustanovení zákona o azylu vázán zásadami správního řízení dle § 2 až 8 správního řádu. Žalovaný nezjistil adekvátně skutkový stav, především pokud jde o zjištění skutečností týkajících se pronásledování s ohledem na politickou aktivitu žalobce a jeho účast na demonstracích, jakož ani vyjadřování nespokojenosti ze strany žalobkyně. Žalovaný dále nezjistil dostatečně aktuální situaci v zemi, kde probíhá ekonomická a politická krize a s tím spojená možnost nebezpečí v případě návratu žalobce a jeho rodiny a dostatečně nebyly zjištěny ani poměry ohledně činnosti SEBIN či jiných bezpečnostních složek, které se podílejí na represích.
4. Primárním důvodem opuštění země byla politická aktivita žalobce, který projevoval nesouhlas s tamní situací. V zemi je naprostý chaos, nedostatek potravin, léků, zdravotní péče, základních potřeb, je zde vysoká kriminalita, policejní složky nefungují dostatečně. Špatnou situaci uvádí i sám žalovaný v rozhodnutí ve věci žalobkyně. Žalobci však nesouhlasí s jeho tvrzením, že si údajně neměli na krizi stěžovat. Ačkoli toto výslovně žalobci nezmínili jako důvod žádosti, vyplývá tato skutečnost z jejich politické angažovanosti, kdy byli na několika demonstracích, kde právě vyjadřovali svůj nesouhlas s krizí. Pokud by se žalovaný v rámci pohovoru ptal na důvod účasti na demonstracích, pak by se nepochybně dozvěděl, že tímto je mj. nespokojenost s tamní vládou a krizí. Pokud žalovaný ve věci žalobkyně uvádí, že nesdělila detailnější informace o demonstracích, pak je tomu tak v důsledku pochybení žalovaného, který se jí měl na tyto skutečnosti blíže ptát. Žalobce dále uvádí, že jeho politická aktivita byla větší než aktivita žalobkyně. Několikrát se účastnil demonstrací, kde prezentoval nesouhlasný názor. Při účasti na jedné z nich byl vyfocen, následně se v okolí jejich domu objevily policejní vozy. To mělo za důsledek problémy, které se promítly do útoku na matku žalobce, následně jim bylo rozbito auto.
5. Žalovaný uvedl, že politická strana, které je žalobce členem (Vente), je v zemi registrována, z čehož dovodil nedůvodnost obav žalobce. Registrace strany neznamená, že nelze mít v této souvislosti problémy. Žalobce nesouhlasí ani se závěrem žalovaného, který uvedl, že žalobce v zemi nevykonával žádnou zásadní politickou činnost. Dle žalobce není nutné, aby dotyčný vykonával nějaké zásadní postavení, naopak postačí uplatňování politických práv, pro která byl dotyčný pronásledován nebo je zde riziko pronásledování v budoucnosti, k tomu odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Azs 278/2019-57 ze dne 26. 2. 2020.

6. Udané rozpory mezi pohovory žalobci nepovažují za zásadní. Žalovaný uvedl, že rozpor spočívá v tom, že ohledně rozbitého okna u auta žalobkyně vypověděla, že šli vloupání do auta společně řešit na policii, zatímco žalobce uvedl, že na policii nešli. K tomu žalobce uvedl, že událost nahlásila žalobkyně sama, aniž by to žalobci řekla. Žalobkyně tvrdila, že byla u pohovoru nervózní, tak raději řekla, že byli na policii s žalobcem společně. V minulosti řešili na policii jiný problém, který vyřešen nebyl, bylo snadné se splést. Žalovaný dále uvedl, že je otázkou, zda k rozbití auta vůbec došlo. K tomu žalobce uvádí, že žalobkyně má v mobilu k incidentu fotografie rozbitého auta, které nedodala kvůli technickým důvodům, je ale možné je dodat. Žalovaný měl dále uvést, že vzhledem k tomu, že žalobci nebyli objektem útoku ze strany státních orgánů z důvodu své politické aktivity, jim mezinárodní ochrana nenáleží. K tomu žalobci odkázali na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 227/2017-33 ze dne 24. 8. 2017. Vzhledem k nynější situaci ve Venezuele a praktikám bezpečnostních složek hrozí riziko nebezpečí z hlediska obecné situace a z důvodu politických aktivit. Žalovaný považoval zabití matky žalobce a rozbití auta někým z bezpečnostních složek za účelové tvrzení, měl se ale zabývat možnými riziky a tím, zda k takovým útokům mohlo dojít.
7. Žalobci nesouhlasí ani se závěrem žalovaného, že k vycestování došlo až po roce, což má svědčit o tom, že problémy nebyly tak akutní, jak tvrdí. Bylo nutné shromáždit finanční prostředky na cestu, které jsou pochopitelně třeba, museli také prodat majetek. Nechtěli vycestovat nelegálně, neboť tím by mohli ohrozit svého nezletilého syna. Fakt, že zemi bez potíží legálně opustili, nemusí znamenat nic. S ohledem na situaci ve Venezuele se lze domnívat, že státní složky mezi sebou špatně komunikují. Protože museli prodat ve vlasti veškerý majetek, nemají tam nyní již nic, v případě návratu by došlo k porušení čl. 2 a 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, situace, ve které by se ocitli, by znamenala naplnění § 14a odst. 2 písm. b) a d) zákona o azylu. V případě návratu by byl v rozporu s čl. 6 odst. 2 Úmluvy o právech dítěte ohrožen rozvoj jejich syna (3. žalobce).
8. Krize ve Venezuele samozřejmě žalobce zasáhla, byť dle žalovaného nezmínili v souvislosti s ní žádné problémy. Žalovaným shromážděné zprávy potvrzují existenci hluboké krize, která má vliv na rodinu žalobce. V zemi dochází k bezprecedentnímu porušování lidských práv, je tam zvýšená kriminalita, zhoršené životní podmínky. Žalobci jsou přesvědčeni, že návrat do Venezuely by znamenal porušení zásady non-refoulement. V březnu 2018 byly Úřadem vysokého komisaře OSN pro uprchlíky vydány pokyny pro státy k přijímání Venezuelanů. Tento pokyn byl aktualizován v květnu 2019. Žalobci nemají vyjma udělení mezinárodní ochrany jinou možnost k zajištění oprávněného pobytu v ČR. Návrat do Venezuely by s ohledem na poměry v zemi mohl představovat porušení čl. 2 a 3 Evropské úmluvy o lidských právech. Žalobci hovořili o Venezuelské národní zpravodajské službě (SEBIN). Jedná se o silový orgán přímo podřízený venezuelské viceprezidentce. V souvislosti se současným režimem se se SEBIN pojí porušování lidských práv. Pochybné činnosti nahrává situace v zemi. Dle zprávy Rady OSN pro lidská práva z roku 2019 se podařilo posbírat informace 153 lidí, kteří byli během let 2014 – 2019 nedobrovolně zbaveni svobody. Zadržení často nemělo právní základ. Osoby byly zadrženy za uplatňování základních práv. Bylo potvrzeno, že byly vystaveny nelidskému a ponižujícímu zacházení, byly mučeny. Velkou část praktik má na svědomí právě SEBIN. Složitá byla situace žen.
9. Problematikou SEBIN se zabývala také španělská nevládní organizace 14 Lawyers, z výpovědi osob v rámci šetření této organizace vyplynul způsob fungování SEBIN včetně výhrůžek, obtěžování, padělání důkazů apod., vězni jsou často vystavováni krutému

zacházení. Jednání porušující práva popisují i bývalé špičky SEBIN. Dále se vyjadřují i další organizace - Amnesty International či Human Rights Watch. Přestože považuje žalovaný hrozbu ze strany bezpečnostních složek za spekulativní, je zjevné, že žalobci by se mohli stát obětí jejich trestných činů v souvislosti s možnou další politickou aktivitou. I žalobkyně při pohovoru uvedla, že tyto složky obyvatele napadají. Žalovaný chyboval, neboť si o SEBIN nezjistil informace a nezabýval se tím, zda by se žalobci mohli stát obětí jejich jednání, ačkoli to opakovaně tvrdili a vyplývá to ze zmíněných informací. Jde o zásadní pochybení, které způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Žalobce při seznámení s podklady doplnil, že podle něj není vězněno uváděných 700 politických vězňů, jak bylo dokumentováno žalovaným, ale jde o mnohem vyšší číslo, neboť jsou vězněni i lidé, kteří nejsou členy politických stran.

10. Žalovaný v rozhodnutí zmiňuje vážné potíže ve Venezuele včetně toho, že jsou postihovány osoby z opozice. Tímto si žalovaný protiřečí, pokud neshledal azylově relevantní důvody s tím, že nejsou žádné relevantní důvody pro udělení známy a na druhé straně zmiňuje hrozby pro opozici. Žalobci mají za to, že unesli svou část důkazního břemene, výpověď koresponduje s informacemi žalovaného. Státní orgány nepřijaly adekvátní opatření k řešení krize, dle žalobců je otázkou, zda již tento fakt nepostačuje k udělení mezinárodní ochrany i ve formě azylu, neboť v takovém případě jsou státní orgány Venezuely původci pronásledování.
11. Žalobci dále namítají nedostatečné odůvodnění neudělení humanitárního azylu. Žalovaný uvedl, že zohlednil rodinnou, sociální a ekonomickou situaci, což je ale nedostačující. Žalovaný uznává, že v zemi panuje krize, ale ta dle něj na žalobce nemá negativní důsledky. S tím žalobci nesouhlasí, neboť právě tato krize byla důvodem podání žádosti, byť postižení krizí plyne nepřímo z politických aktivit. Ekonomické dopady vyplývají z tvrzení žalobců o nutnosti dlouhou dobu spořit finanční prostředky na vycestování. Zásadním způsobem je v zemi omezena svoboda projevu, infrastruktura státu je nefunkční, v zemi je nedostatek energií pro domácnosti. Nefunguje doprava, nemocnice a země se potýká s celou řadou dalších problémů. V zemi je vysoká kriminalita a inflace. Tyto skutečnosti měly být hodnoceny nejen v rámci možného udělení humanitárního azylu, ale i azylu jako takového a doplňkové ochrany. To, že žalobci nemají zásadní zdravotní problémy, neznamená, že nemohou mít nějaký problém v budoucnu. Žalobkyně uvádí, že užívá lék esomeprazol, žalovaný se nezabýval jeho dostupností, pokud by v zemi dostupný nebyl, musela by si jej žalobkyně nechat posílat od známého z Kolumbie. Dochází ke kritice země ze strany OSN. Žalobci mají za to, že návrat by byl porušením čl. 2 a 3 Evropské úmluvy o lidských právech, bylo by ohroženo přežití. Žalobci si nedokáží představit, o jak intenzivní případ by se muselo jednat, aby žalovaný udělil humanitární azyl. Nesouhlasí dále se závěrem žalovaného o snaze legalizovat si pobyt. Žalobkyně se ohledně rozbitého automobilu obrátila na policii, která byla ale nečinná. Žalovaný uvedl, že se v případě nečinnosti mohla odvolat, respektive podat stížnost, avšak žalovaným nebyly zkoumány reálné možnosti ochrany. Lze očekávat absenci pomoci ze strany státních orgánů ve Venezuele. Jedná se nefunkční stát.
12. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Má za to, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi sdělenými skutečnostmi, které a opatřil si potřebné podklady. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval podrobným způsobem tvrzenou politickou činností žalobce, přičemž logicky vysvětlil, z jakého důvodu neshledává v této souvislosti obavy žalobce z jednání venezuelských státních orgánů vůči jeho osobě opodstatněné. Žalobkyně členkou strany nebyla, pouze se účastnila protivládních demonstrací. Poukázal na podstatné rozpory v jeho

výpovědích i výpovědích žalobkyně, žalobcovy politické aktivity v zemi původu byly marginální, rozpory jsou v žalobě vysvětlovány pouze účelově, např. nervozitou žalobkyně. Podstatné rozpory žalovaný také spatřuje ohledně okolností souvisejících s poškozením automobilu, neshodnou se ani v tom, zda tuto událost nahlásili policii či nikoli. Pohovor byl veden standartním způsobem, je povinností žalobců uvést a vysvětlit veškeré důvody podání žádosti. Žalobce byl v zemi původu členem povolené, oficiálně registrované strany Vente, přičemž autor žaloby ani nedoložil, že by právě tito členové strany měli mít ve Venezuele problémy ze strany státní moci. Pokud se jedná o množství shromážděných finančních prostředků, žalobce s rodinou nemuseli dlouho šetřit na finančně nákladnou cestu do České republiky, mohli se například usadit v sousední Kolumbii či jiné latinskoamerické zemi. Pokud by se žalobci skutečně obávali v zemi původu politické perzekuce, lze logicky předpokládat, že zemi původu opustí co nejdříve, nikoli až za jeden rok od uváděných potíží. O neopodstatněných obavách z pronásledování z politických důvodů svědčí také skutečnost, že zemi původu opustili bez problémů, legálně, z čehož je zřejmé, že o jejich osoby nemají příslušné venezuelské státní orgány žádný zájem. Z obsahu shromážděných materiálů vyplývá, že motivem vycestování byla touha žít s příbuznými v České republice a špatná ekonomická situace v zemi původu, nikoli obavy z pronásledování státními orgány. V žalobě je také popisována současná obtížná sociální a ekonomická situace v zemi původu, tato situace se však týká i řady dalších států, udělení azylu je institutem výjimečným. Dle § 16 odst. 1 písm. c) zákona o azylu se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel žádá o udělení mezinárodní ochrany pouze proto, aby unikl situaci všeobecné nouze, což by bylo možné aplikovat na životní podmínky ve Venezuele, pokud by nebyly uváděny další důvody. Je tedy zřejmé, že tato situace nemůže být důvodem pro udělení určité formy mezinárodní ochrany včetně azylu dle § 14 zákona o azylu. V případě návratu nebude ohrožen ani zdravotní stav žalobkyně, může se léčit způsobem jako před odjezdem. Pokyny Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky v záležitostech občanů Venezuely v hostících státech mají pouze doporučující charakter. Tvrzení, že žalobci byli ve Venezuele sledováni SEBINem a žalobcovo jméno bylo vloženo na jeho seznam, nebo by se v budoucnu mohli stát objektem útoků bezpečnostních složek, jsou pouze nedoložené spekulace, je nadbytečné, aby si žalovaný opatroval ohledně SEBINu podrobnější informace. Žalobce s touto službou či policejními orgány v souvislosti se svými aktivitami žádné problémy v zemi původu neměl, nebyl těmito ani kontaktován, natož zadržen či obviněn. Pokud se žalobci na policejní orgány obrátili s žádostí o pomoc, nelze tvrdit, že by jim tato byla odmítnuta, neboť o výsledky vyšetřování se následně již nezajímali.

13. V replice žalobci poukázali na to, že žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobkyně nebyla členkou žádné politické strany, organizace či hnutí a že se pouze účastnila protivládních demonstrací. Dle žalobců není nutné, aby byla žalobkyně formálně členkou, postačí vyjadřování politických názorů. Žalovaným označené rozpory nadále nepovažují za zásadní. Šlo například o to, zda žalobce viděl spolu s žalobkyní nahrávku sražení matky žalobce nebo okolnosti vycházení žalobce z domu, což nejsou významné záležitosti příběhu. K tvrzení žalovaného, že rodina mohla odjet ihned do některé ze sousedních zemí a nemusela tak složitě dlouhodobě shromažďovat finanční prostředky na cestu do ČR, žalobci sdělili, že žalovaný na stranu druhou také sám uvedl, že v těchto sousedních zemích taktéž panuje špatná situace. Není zde dána povinnost žádat o udělení mezinárodní ochrany v co nejbližší zemi. Právě proto, že mají žalobci příbuzné v ČR, se rozhodli odjet právě zde. K tvrzení žalovaného, že by bylo nadbytečné opatrovat materiály ohledně činnosti SEBIN z důvodu, že se ze strany žalobců, pokud jde o jejich obavy, jedná toliko o spekulace, žalobci sdělili, že

tvrzené skutečnosti mohl žalovaný vyvrátit pouze právě shromážděnými informacemi. Žalovaný měl povinnost si takové zprávy týkající se individuálních okolností případu opatřit.

14. Z obsahu spisového materiálu vyplynuly následující pro rozhodnutí podstatné skutečnosti:
15. K žádosti žalobce sdělil, že je křesťan, je členem strany Vente Venezuela (dále jen „Vente“). Oficiálně se stal členem v říjnu 2018, ale aktivní byl už od roku 2003. Byl aktivista, řadový člen. Je ženatý, o udělení mezinárodní ochrany žádá společně s žalobkyní. Dále s nimi žádá také nezletilý syn. Venezuelu opustil v únoru 2019. Do ČR přijel přes Kolumbii a Španělsko bezvízově 16. 2. 2019. V roce 2011 měl turistické vízum do USA, cestoval po Jižní Americe. Je zdravý. Důvodem podání žádosti je, že jsou pronásledováni politickou policií ve Venezuele, životy členů rodiny jsou v ohrožení.
16. Při pohovoru sdělil, že jeho problémy začaly poté, co se zúčastnil pochodu 19. 4. 2017. V davu protestujících byly osoby, které fotografovaly demonstranty, jedna z nich byla ozbrojená. Od října 2017 si všímali aut Národní gardy či zpravodajské složky SEBIN, které zastavovaly u bydliště žalobce. Soused mu měl sdělit, že se informovali o obyvatelích domu v patře, ve kterém bydlí i žalobci. Policie byla takto přítomna asi rok. Auto viděla v prosinci 2017 i učitelka jejich syna. Když šli na policii, odmítli tam sepsat hlášení. Pochopil, že policie nechtěla pomoci, protože žalobcova rodina je protivládního smýšlení. V lednu 2018 rozbili skla u jejich auta a vzali flash disk. Toto se rovněž snažili neúspěšně nahlásit. Dne 15. 2. 2018 zahynula podezřelým způsobem matka žalobce. Byla sražena autem, které patřilo státu, jednalo se o odtahový vůz. Měl možnost vidět videozáznam nehody, který měli od kamarádky žalobkyně, nicméně záznam byl později smazán. Kamarád, který pracuje u státní policie, žalobci v září 2018 sdělil, že SEBIN provádí zjišťování ohledně jeho osoby. Toto vyšetření se má prohlubovat a byl vydán rozkaz, aby žalobci státní orgány neposkytovaly pomoc. Kamarád mu doporučil opustit zemi. Když v prosinci 2017 šli nahlásit na policii podezřelé auto, policie jim sdělila, že nemají nárok na oficiální sepsání prohlášení. Důvodem bylo zřejmě tričko žalobce s nápisem jeho politické strany. Po rozbití skel u auta již na policii s ohledem na první zkušenost nešli. Z tohoto incidentu měli kamerový záznam od souseda, který má bezpečnostní kameru, s tímto záznamem se na policii neobrátili. Na záznamu bylo vidět, jak se dvě osoby vloupávají do garáží. Žalobce byl upozorněn na odchýlné tvrzení žalobkyně, k čemuž doplnil, že neví, že možná žalobkyně na policii šla sama. Viděl také záznam události, kde došlo ke sražení jeho matky. Záznam umožnil shlédnout přítel kamarádky žalobkyně. Viděl jej žalobce s žalobkyní a

kamarádka s přítelem. Záznam musel být smazán, přítel kamarádky byl pod tlakem. Žalobce neví, zda v této věci běží nějaké vyšetřování, bylo pouze umožněno vyřídit úmrtní list. Žalobce byl upozorněn, že žalobkyně vypověděla, že ona záznam neviděla, zatímco on tvrdí, že jej viděla. K tomu žalobce uvedl, že možná jej neviděla, že nebyla přímo v místnosti. Promítání proběhlo v železářství. Po této události se žalobce snažil příliš nevycházet. Pracoval jako v pivovaru, chodil jen o práce a zpět. Pracoval tam asi 12 let, ale podal výpověď a naposledy tam byl v polovině října 2018. Cítil se být pronásledován. Švagrová radila opustit Venezuelu. Žili z úspor. Poprvé je napadlo opustit zemi po úmrtí matky, ale konečné rozhodnutí padlo poté, co mu kamarád sdělil, že se o něj zajímá policie (září), rozhodnutí padlo někdy v říjnu. Žalobcovo jméno mělo být uvedeno na seznamu SEBIN. Vycestovali poté, co jim švagrová nabídla k tomuto účelu finanční prostředky. Problémy při prodloužení dokladu neměl. Státní složky mezi sebou nekomunikují, tak asi nevěděli o zmíněném seznamu. Při opuštění země taktéž potíže neměli. Politickou souvislost žalobcových problémů žalobce dovozuje z toho, že před účastí na demonstraci problémy neměl. Kamarád

mu naznačil možnou spojitost. Politické aktivity, které žalobce v zemi provozoval, byly dobrovolnická činnost, rozdávání letáků, hovořil s kolemjdoucími, účastnil se různých manifestací. Činnost ve straně žalobce vykonával stále stejnou, ale zapsán jako člen byl až v říjnu 2018. V roce 2017 se účastnil asi 4 nebo 5 demonstrací, v roce 2018 dvou velkými manifestací. Naposledy v září 2018, šlo spíše o informativní setkání. Mítink měl méně než 20 účastníků. Organizovala jej žalobcová strana. Žalobce byl upozorněn, že toto tvrzení je nesouladné s dřívějším sdělením o tom, že údajně měl chodit jen do práce, k tomu uvedl, že byl k účasti přemluven. O členství ve straně usiloval již od roku 2016. Poté, co se žalobce stal oficiálním členem, mohl například nově zavádět nové členy do systému. Členství žalobce je dohledatelné přes webovou stránku strany. Na místní úrovni je 53 členů, celkově asi více než 21 tisíc. Předsedkyně byla zvolena do parlamentu, poté byla nekalým způsobem vyloučena. Lídryně strany má kandidovat na prezidentku. Zastávají svobodu a práva, prosazují demokratické principy a dělení moci. Považují se za pravicovou stranu, v posledních volbách byli v koalici s dalšími pravicovými stranami, ale ta se rozpadla, poslední tři roky volby neprobíhaly. Předsedkyně strany je stále aktivní, její práva nejsou nijak omezena. U nich ve straně mají problémy spíše aktivisté na nižší úrovni. Se státními orgány žalobce problémy neměl, trestně stíhán v zemi nebyl. Má strach z pronásledování a vězení v případě návratu. V ČR žije švagrová a její manžel, jinde nemá příbuzné.

17. Žalobkyně k žádosti sdělila, že je křesťankou, není členkou žádné politické strany ani organizace, nesouhlasí ale se současnou vládou. Je vdaná, o mezinárodní ochranu žádá společně s žalobcem a synem. Vlast opustila v únoru 2019. Do ČR přicestovali bezvízově přes Kolumbii a Španělsko 16. 2. 2019. Jako turistka dříve cestovala po Americe. Její zdravotní stav je dobrý, má však gastritidu a intoleranci na laktózu, syn je zdravý. Důvodem podání žádosti je, že mají strach, neboť žalobce patří do politické strany Vente. Byli pronásledováni policií. Například je sledovala ostraha jejich domu a zastražovala je. V únoru 2018 došlo ke sražení tchyně žalobkyně odtahovým autem s následkem její smrti. Začali se bát o život, ale když prezentovali obavy na policii, bylo jim sděleno, že když jsou proti vládě, musí počítat s následky tohoto postoje. Poslali je pryč a stížnosti se nevěnovali.
18. Při pohovoru žalobkyně uvedla, že vše začalo v dubnu 2017, kdy se žalobce účastnil pochodu. V davu bylo napětí, byl tam také fotograf, který vyfotil i žalobce, což jej znepokojilo. V říjnu 2017 začali pozorovat v okolí jejich domu policejní vozy, v prosinci 2017 takový vůz zpozorovala i učitelka jejich syna u mateřské školy. Nahlásili přítomnost vozů na policii, ale ta se případu nevěnovala. V lednu 2018 došlo ke vloupání do podzemních garáží, konkrétně k rozbití skel jejich vozidla. Viděli událost na kamerovém záznamu. Byl jim také odcizen flash disk. Toto rovněž nahlásili na policii. Policisté se tomuto také nevěnovali, vymlouvali se, že zjišťování pachatelů bude obtížné. Kamarád žalobce, který je policista, je varoval, že dochází k jeho prověřování. Sledováním byli znepokojeni, nebylo to náhodné. V únoru srazilo tchyni žalobkyně auto. Dívali se na kamerový záznam a zjistili, že se jednalo o státní vůz. Vyžádali si nahrávku, aby mohli věc nahlásit na policii, ale záznam byl smazaný. Poté se začali chystat na cestu z Venezuely. Zmíněné problémy se dle žalobkyně děly proto, že spolu s žalobcem jsou opozičního smýšlení. Nesouhlas projevují na demonstracích. Sledovala je vozidla policie a národní grady. Nikdy s dotýčnými lidmi ale nemluvili. Známy žalobce varoval, aby byli opatrní. Sledování spojuje žalobkyně s jejich rodinou, neboť došlo k poškození jejich auta, nikoli jiného a došlo k úmrtí její tchyně. Auta vídala od října 2017 až do odjezdu. Od června 2018 přestala vodit syna do školky. Záznam, na kterém je zobrazeno vloupání, měli od sousedů, kteří mají bezpečnostní kamery. Když šli na policii, podíval se policista na vůz, ale ne na záznam. Sepsali záznam. Bylo jim sděleno, že

půjde těžko zjistit pachatele. Když upozornili policii na existenci videozáznamu, tak jim nevěnovala pozornost. Tchyně byla sražena odtahovým vozem. Žalobkyně je přesvědčena, že byli pod dohledem a byla vysledována jejich rutina. Snoubenec kamarádky pracuje v bezpečnostní agentuře a kamarádka žalobkyni měla sdělit, že jim asi dokáže pomoci, že tchyni srazilo auto. Když požádali o záznam, kamarádka řekla, že byl vymazán. Záznam byl pořízen asi z nějakého obchodu. Žalobkyně byla následně upozorněna na to, že na začátku pohovoru sdělila, že záznam viděla. K tomu uvedla, že záznam viděla kamarádka. Policie jim měla sdělit, že věc je prošetřována, kremace nebyla povolena. Žalobkyně si ale myslí, že prověřováno nebylo, nebyli nikdy předvoláni k výslechu. V úmrtním listu je pouze napsáno, že byla tchyně sražena autem, případ byl odložen. Tchyně nebyla politicky aktivní, ale měla protivládní postoj. Chodila na protivládní pochody s žalobci. Dle žalobkyně měl někdo zájem na tom zabít tchyni, aby zastrašil rodinu. Po úmrtí tchyně se na sebe snažili neupozorňovat. Žalobkyně přestala vodit syna do školky a žalobce chodil jen do práce. Chodili se také modlit do modlitebny. V opuštění vlasti viděli naději, že je přestanou obtěžovat. Dříve také neměli peníze na cestu. Čekali na uplynutí výpovědní lhůty žalobce a poslední výplatu. Vycestovat je napadlo hned, jak došlo k úmrtí, ale neměli na to prostředky. Finanční prostředky shromáždila také sestra žalobkyně žijící v ČR, která jí takto pomohla. Potřebnou částku měli v prosinci 2018, poté začali chystat cestu. Se státními orgány žádné problémy neměla. Trestně stíhána nebyla. Kamarád žalobce jej měl na podzim 2018 upozornit, aby raději vycestoval. Vycestování proběhlo bez problémů, vyřízení dokladů také. Cestovali legálně přes hraniční přechod. Bojí se návratu, znovu by se ocitli v nejistotě. Ve vlasti pracovala jako konzultantka v oblasti personalistiky, a to až do odjezdu. Ve vlasti se účastnila protivládních pochodů, podepisovala protivládní dokumenty. Dříve žádné následky za takové jednání nebyly, začalo se to zhoršovat po roce 2017. Při seznámení s podklady žalobkyně doplnila, že již při pohovoru měla uvést, že ve vlasti byli zastrašováni skupinou Colectivos, měli hlídky u jejich domu a kontrolovali je. Spolupracují s Národní gardou, nemají uniformy, ale jsou financováni státními orgány a spolupracují s nimi.

19. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobci uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloby byly podány důvodně.
20. Podstatou žalobních námitek žalobců je, že se domnívají, že splňují podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu a doplňkové ochrany dle § 14a téhož zákona. Namítají, že se žalovanému nepodařilo relevantním způsobem vyvrátit jejich tvrzení o tom, že byli ve vlasti sledováni státními složkami z důvodu politické aktivity především žalobce, kdy toto sledování mělo dle žalobců následně souvislost mj. s úmrtím matky žalobce a rozbitím jejich automobilu. Žalovaný označil podle žalobců jejich tvrzení za spekulaci, avšak nepodpořil tento závěr adekvátními argumenty, zejména konkrétními zprávami o situaci v zemi původu, které potvrzují, že v zemi dochází k porušování lidských práv mj. právě i ze strany státních složek SEBIN, které měly žalobcovu rodinu sledovat.
21. K odůvodnění žalovaného, z jakého důvodu žalobcům neudělil azyl, soud úvodem poukazuje na judikaturu týkající se hodnocení výpovědi žadatele a posouzení azylového příběhu. Konkrétně lze zmínit rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2013, č. j. 4 Azs 24/2013 – 34, ve kterém Nejvyšší správní soud mj. uvedl, že: „*Ohledně věrohodnosti tvrzení žadatele o azyl Nejvyšší správní soud odkazuje rovněž na rozsudek ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs*

235/2004 - 57, zveřejněný na www.nssoud.cz, v němž uvedl, že „(...) není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují“. Pokud se tedy žadatel o mezinárodní ochranu po celou dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany drží jedné dějové linie, jeho výpovědi lze i přes drobné nesrovnalosti označit za konzistentní a za souladné s dostupnými informacemi o zemi původu, pak je třeba z takové výpovědi vycházet (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2008, č. j. 2 Azs 49/2008 - 83, www.nssoud.cz). V rozsudku ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007 - 63, www.nssoud.cz, pak Nejvyšší správní soud dodal: „Zásada tzv. materiální pravdy má v řízení o udělení azylu svá specifika spočívající v pravidelné nedostatečnosti důkazů prokazujících věrohodnost žadatelových tvrzení. Je však na správním orgánu, aby prokázal či vyvrátil pravdivost žadatelových tvrzení, a to buď zcela nevyvratitelně zjištěním přesných okolností vážících se na stěžovatelova tvrzení, anebo alespoň s takovou mírou pravděpodobnosti, která nevyvolává zásadní pochybnosti o správnosti úsudku správního orgánu.“

22. Dále soud uvádí rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 250/2019 - 61 ze dne 13. 11. 2019, ve kterém soud uvedl: „Současně důkazní standard „přiměřené pravděpodobnosti“ se aplikuje nejen v rámci celkové úvahy o pravděpodobnosti pronásledování, ale nutně i na posouzení věrohodnosti jednotlivých dílčích tvrzení žadatele, která jsou posléze podkladem této celkové úvahy. To znamená, že pokud je přiměřeně pravděpodobné, že daná událost proběhla tak, jak tvrdí žadatel, žalovaný musí toto tvrzení vzít v potaz při celkovém posouzení žádosti o mezinárodní ochranu (viz výše citovaný rozsudek č. j. 5 Azs 66/2008 - 70). Z uvedeného plyne, že je na správním orgánu, aby prokázal či vyvrátil pravdivost žadatelových tvrzení, a to buď zcela nevyvratitelně zjištěním přesných okolností vážících se k jeho tvrzení, anebo alespoň s takovou mírou pravděpodobnosti, která nevyvolává zásadní pochybnosti o správnosti úsudku správního orgánu.“
23. Ve stejném rozsudku soud dále pokračoval, že: „Lze tedy konstatovat, že žalovaný nemůže ze svého posuzování vyloučit tvrzené skutečnosti např. pouze proto, že nelze vyloučit jiný průběh událostí než ten předestřený žadatelem či že existuje alternativní vysvětlení pro určité skutečnosti, které je stejně pravděpodobné. Pokud je byť jen přiměřeně pravděpodobné, že tvrzení žadatele je pravdivé či že se určitá skutečnost udála tak, jak žadatel uvádí, žalovaný nesmí toto tvrzení prohlásit za nevěrohodné a vyloučit jej z dalšího posuzování; naopak, musí toto tvrzení vzít v potaz při celkovém posouzení odůvodněnosti žádosti a přiřadit mu patřičnou váhu. Žalovaný může zcela vyloučit z celkového posouzení pouze ta fakta, u nichž je postaveno téměř najisto, že se nestaly (tj. neexistuje ani přiměřená pravděpodobnost, že k nim došlo). Ostatní tvrzení musí být součástí celkového posouzení rizika pronásledování, kde jim bude přisouzena váha podle míry pravděpodobnosti, s jakou lze soudit, že odpovídají skutečnosti. Jiná situace je, pokud je žadatel nevěrohodný ve všech relevantních aspektech své žádosti; v tomto případě (a pouze v tomto případě) může žalovaný bez dalšího posoudit žadatele jako nevěrohodného a nemusí detailně posuzovat jeho jednotlivá dílčí tvrzení (viz výše citovaný rozsudek č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, nebo rozsudky NSS ze dne 4. 1. 2018, č. j. 10 Azs 254/2017 - 40, a ze dne 17. 4. 2019, č. j. 6 Azs 331/2018 - 34).“
24. V rozsudku ze dne 14. 5. 2008, č. j. 7 Azs 25/2008 - 105, NSS konstatoval, že „nevěrohodnost tvrzení, zejména vzhledem k jejich rozporuplnosti, znemožňuje správnímu orgánu shledat u žadatele o azyl podmínky pro udělení azylu[.] V usnesení ze dne 3. 9. 2009, č. j. 7 Azs 63/2009 - 96, pak kasační soud vyložil, že „posouzení věrohodnosti skutkového příběhu žadatele o udělení

mezinárodní ochrany se odehrává zejména na základě výpovědí, které v průběhu správního řízení učiní, neboť ohledně listinných či jiných relevantních důkazů je zpravidla v azylovém řízení nouze. Pokud je mezi jednotlivými výpověďmi znatelný rozpor či je v nich viditelná snaha o doplňování nových azylově relevantních skutečností, nelze vytýkat správnímu orgánu, že stěžovatelem uváděné skutečnosti neshledal věrohodnými“ (obdobně též rozsudek ze dne 11. 11. 2019, č. j. 3 Azs 94/2019 - 33, či usnesení ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 Azs 414/2018 - 70).

25. V řízení o udělení mezinárodní ochrany obecně platí, že žadatel o mezinárodní ochranu je povinen správnímu orgánu uvést úplně a pravdivě svůj azylový příběh, přičemž se počítá s tím, že často nemá možnost svá tvrzení dostatečným způsobem doložit. Povinností žalovaného následně je veškerá tvrzení žadatele řádně zohlednit a zabývat se jimi. Úkolem žalovaného taktéž je si opatřit potřebné relevantní adresné podklady k dané věci. Žalovaný provádí hodnocení tvrzení žadatele včetně toho, zda je lze považovat za pravdivá a zda lze výpověď považovat za konzistentní. Zabývá se také hodnocením dalších obstaraných podkladů, které si opatřuje jak k situaci v dané zemi původu, tak přímo k okolnostem případu žadatele. Pouze v situaci, kdy žalovaný dospěje k závěru o celkové nevěrohodnosti žadatele, nemusí detailně posuzovat jednotlivá dílčí tvrzení. V opačném případě se musí jednotlivými tvrzeními zabývat a přiřadit jim patřičnou váhu. Vyloučit z posuzování může pouze ta fakta, u kterých je postaveno téměř najisto, že se dané události nestaly.
26. V posuzované věci žalovaný poukázal na řadu rozporů, které našel mezi výpověďmi žalobců, ale i na nepřesnosti nalezené ve výpovědích každého z nich jednotlivě. Rozpory spočívající v detailech lze obecně tolerovat, ohledně podstatnějších skutečností však nikoli, pokud se týkají okolností, které mají být východiskem pro udělení mezinárodní ochrany.
27. Z odůvodnění rozhodnutí plyne, že žalovaný politickou aktivitu žalobce nerozporoval, naopak j vzal v úvahu při hodnocení možnosti udělení azylu i doplňkové ochrany. Soud tak musí vycházet z toho, že žalobce byl politicky činný, jakkoli má na základě dále uvedené nevěrohodnosti pochybnosti i samotné politické činnosti žalobce.
28. Ohledně posouzení udělení mezinárodní ochrany žalobcům podle § 12 písm. a) zákona o azylu, lze úvodem poznamenat, že tvrzená míra politické aktivity žalobců byla odlišná, žalobce byl členem politické strany Vente, účastnil se různých akcí a demonstrací, žalobkyně byla aktivní méně, účastnila se pouze některých akcí či podepisovala protivládní dokumenty.
29. Ohledně politické aktivity žalobce žalovaný poukázal na členství žalobce v politické straně Vente, ve které měl být aktivní od 2003 do 2018, přičemž v roce 2018 se stal členem. Žalovaný se zabýval tvrzenou účastí žalobce na shromážděních v letech 2017 a 2018 organizovaných stranou Vente a uvedl, že z tvrzení žalobce vyplynulo, že nezastával v rámci svých aktivit jakkoli významnou funkci, nevystupoval s projevy, pouze rozdával letáky a hovořil s obyvateli čtvrti. Dle žalovaného se sice jednalo o uplatňování politických práv, avšak činnost žalobce nebyla veřejně známá natolik, aby mu mohla způsobit problémy ze strany venezuelských státních orgánů. Žalovaný poukázal na to, že žalobce ani netvrdil, že by měl přímo v souvislosti s těmito akcemi nějaké problémy. Nikdy nebyl zadržen či trestně stíhán. Žalobkyně ke svému politickému smýšlení uvedla, že se sice též účastnila politických akcí či demonstrací, nicméně za aktivní členku žádné strany se neoznačila.
30. K tomuto zhodnocení žalovaného soud uvádí, že konstatování žalovaného o tom, že žalobce tvrzené problémy nijak nespojil se svou politickou aktivitou – účastí na demonstracích, je v rozporu s tvrzením žalobce. Žalobce své problémy odvodil právě od účasti na demonstracích, zejména té v dubnu 2017, kdy uvedl, že byla jeho rodina následně sledována

policejními složkami. V důsledku těchto aktivit dle žalobce mělo dojít k úmrtí jeho matky, která měla být sražena odtahovým vozem a ke vloupání do jejich automobilu. Žalovaný se v odůvodnění k možné politické souvislosti vyjádřil, když označil tvrzení žalobce o souvislosti problémů a politické aktivity (sledování, úmrtí matky, rozbití vozidla, zařazení na seznam SEBIN) za spekulativní. Odůvodnění žalovaného je tedy v tomto ohledu rozporné, neboť byť je pravdou, že žalobce neuvedl, že by byl při některé z akcí zadržen či trestně stíhán, politickou spojitost s problémy výslovně zmínil.

31. Dle žalovaného žalobce nebyl schopen souvisle vypovídat o událostech, jejichž byl přímým účastníkem. Žalovaný také uvedl, že tvrzení žalobce jsou dle něj natolik obecná, že mohou vycházet toliko z běžné znalosti situace ve Venezuele, nikoli z osobních prožitků. Takový závěr soud považuje za zjednodušující a neodpovídající žalobcem prezentovaného příběhu v kontextu situace ve Venezuele. Žalobce popsal své aktivity jednak obecně, kdy se vyjádřil ke svým politickým názorům, avšak uváděl i konkrétní skutečnosti, kdy se měl účastnit demonstrací a popsal organizaci a záměry politické strany, jejímž členem měl být. Žalobce má jako žadatel povinnost sdělit správnímu orgánu veškeré relevantní skutečnosti, což však žalobce podle obsahu protokolu učinil. Pokud měl žalovaný za to, že jsou tvrzení žalobce obecná, měl tento názor dle názoru soudu blíže rozvést a vysvětlit, v jakém ohledu nebyl podle něj žalobce dostatečně konkrétní. Požadoval-li žalovaný nějaké další doplňující podrobnosti, pak měl uvést přesněji, čeho se mělo toto týkat, žalobce se také na takové podrobnosti dotázat při pohovoru.
32. Žalovaný poukázal na rozpor v tvrzení žalobce o tom, že od února 2018 nevycházel mimo práci ven, protože se cítil pronásledován, kdy později na jinou otázku odpověděl, že se v témže roce účastnil velkých manifestací, naposledy v září 2018. Dále žalovaný uvedl, že se žalobce navzdory strachu z pronásledování, které jej vedlo k výpovědi z práce a odjezdu z vlasti, stal v říjnu 2018 oficiálním členem strany a nadále pro ni vykonával činnost (rozdávání letáků, komunikace s kolemjdoucími, zadávání nových členů do systému, účast na dvou velkých manifestacích). Žalobce měl dle žalovaného následně upřesnit, že akce konaná v září 2018 byla spíše informativním shromážděním, kterého se účastnily pouze jednotky členů. Dle žalovaného žalobce vygradoval svůj příběh s cílem dosáhnout pozitivního rozhodnutí, ale ve skutečnosti nevykonával žádnou zásadní politickou činnost.
33. V určitém ohledu soud souhlasí s žalobcem, že není tolik rozhodné, jaká přesně byla míra jeho politické aktivity, ale je podstatné, zda tato činnost mohla být důvodem pro jeho pronásledování v zemi. Pokud žalovaný uvedl, že žalobcova činnost nebyla nijak zásadní, což odpovídá tvrzení žalobce ohledně jeho aktivity (rozdávání letáků, komunikace s kolemjdoucími), avšak samo o sobě nevyvrací možnost problémů z důvodu, že se jednalo o přívržence opozice. Žalovaný v rozhodnutí konstatoval, že strana, jejímž byl žalobce členem, je v zemi oficiálně registrována, nicméně neuvedl, na základě jakých informací dovodil, že přívrženci této strany potíže nemají. Materiály žalovaného dokládají zhoršení situace, co se týče postihu opozice, jak žalovaný také sám zmínil v odůvodnění v části doplňkové ochrany. Intenzita politické angažovanosti žalobce je však podstatná při posuzování věrohodnosti tvrzené újmy z jeho angažovanosti vyvěrající – zde smrti matky žalobce, a tím i věrohodnosti žalobců jako takových.
34. Co se týče argumentace o nesouladných tvrzeních ohledně vycházení a aktivit rodiny v roce 2018, je zřejmé, že si žalobce v tomto směru protiřečí, a to i v porovnání výpovědi s informacemi poskytnutými žalobkyní. Z první žalobcovy odpovědi vyplynulo, že od února 2018 se měl snažit nevycházet, pouze chodil do práce. Jeho pozdější sdělení o politických

aktivitách takové realitě neodpovídá (oficiální členství ve straně, další účast na akcích). Snaze nevycházet zjevně z důvodu strachu o život neodpovídá gradace politických aktivit. Pokud by žalobce skutečně pociťoval tvrzené obavy, navíc ve spojitosti s politickou aktivitou, není logické, aby tuto aktivitu vystupňoval poté, co mělo dojít v této souvislosti k úmrtí jeho matky. Žalobce sice sdělil, že o oficiální členství ve straně měl usilovat již od roku 2016 a členem se měl stát na podzim 2018, nicméně kromě schválení členství byl žalobce aktivní i jinak. V důsledku členství měl v rámci strany další úkoly (žadával členy do systému apod.), především se však měl účastnit dalších aktivit, vyjádřil se o účasti na mítinku, kde se mělo jednat o setkání méně než 20 osob, měl rozdávat letáky a oslovovat kolemjdoucí apod. uvedl také, že se účastnil dvou velkých akcí v roce 2018. Tvrzení o účasti na menším informativním mítinku ani oficiální vstup do strany tedy nepodporují závěr žalobce o utlumení aktivit, respektive vycházení od poloviny února 2018. Na tom nemůže nic změnit ani tvrzení žalobce o tom, že údajně byl k účasti na mítinku přemluven, neboť z dalšího popisu této účasti, kdy měl na akci například rozdávat letáky atd. je zjevné, že žalobce přes uváděné obavy neváhal se navenek politicky prezentovat i v době po úmrtí matky. Navíc by tomu tak mělo být v době, kdy měl žalobce údajně od svého známého obdržet informaci o tom, že byl v září 2018 zařazen na seznam SEBIN, tedy v době, kdy by měly případné potíže hrozit ještě více. Ostatně vznik členství v okamžiku, kdy žalobce směřoval k emigraci, podal výpověď v práci, je v rozporu s logickým uvažováním, neboť takováto okolnost mohla vest ke zmaření jeho primárního cíle – opustit zemi, ledaže by tím nehodlal posílit své budoucí postavení žadatele o mezinárodní ochranu.

35. Žalobkyně uvedla, že v únoru 2018 došlo k úmrtí matky žalobce, následně měla rodina omezit vycházení, žalobce měl chodit pouze do práce, ona přestala vodit syna do školky, měli chodit pouze do modlitebny. A až do odjezdu poskytovala soukromé konzultace v rámci své práce.
36. Shodně se žalovaným ve výše uvedeném soud spatřuje rozpor, který však sám o sobě by nevedl k přijetí závěru o nevěrohodnosti žalobců, dosahuje však již intenzity, která ve spojení s dalšími rozpory ve k závěru o nevěrohodnosti žalobců.
37. Žalovaný označil obavy žalobce ze sledování Národní gardou a zpravodajskou službou SEBIN v souvislosti s účastí na demonstraci v dubnu 2017 a členstvím ve straně za účelovou spekulaci. Poukázal na to, že žalobce zmínil, že měl údajně zaznamenat auta těchto subjektů ve své čtvrti, přičemž příslušné osoby se měly vyptávat na tamní obyvatele, nikoli však přímo na žalobce. Auto měla spatřit rovněž učitelka žalobcova syna. Žalobce však nikdy s těmito lidmi přímo nemluvil. Za spekulativní označil žalovaný také tvrzení žalobce o tom, že měl být na základě účasti na demonstraci v dubnu 2017 zařazen v září 2018 na seznam osob vedený službou SEBIN. Tuto informaci měl žalobce získat od svého přítele, ze strany SEBIN nikdy nebyl přímo kontaktován. Se státními orgány neměl žádné konkrétní problémy, nebyl trestně stíhán. Na údajný seznam měl být zapsán až po více než roce od účasti na akci, kde měl údajně být vyfotografován. Žalobci byl také bez potíží vydán a prodloužen cestovní doklad a mohl s rodinou zcela bez problémů vycestovat, přestože byl údajně na zmíněném seznamu.
38. Dle názoru soudu žalovaný označil obavy žalobců za spekulativní, aniž by uvedl přesvědčivé důvody takového závěru, nehledě k rozporu závěru o nedotazování se na žalobce. Žalobce uvedl, že jim soused říkal, že se příslušníci Národní gardy ptali na obyvatele jimi obývaného patra domu, tedy i na žalobce. Vydání cestovního dokladu státní mocí příslušníkovi politické opozice nelze bez dalšího označit za důkaz nezájmu režimu o žadatele o azyl, neboť není

vyloučení jiný zájem státní moci a to na vycestování oponenta ze země (viz. Akce Asanace v ČSSR, kdy StB nutila příslušníky opozice k vycestování ze země). Úvaha žalovaného o bránění vycestování opozičních sil místními orgány nemá oporu v podkladech shromážděných žalovaným. Časová prodleva mezi příčinou a zařazením do seznamu SEBIN má určitou relevanci, avšak v případě takovýchto „institutů represe“ lze obtížně zjistit okamžik zápis do seznamu nepohodlných osob, pokud se zápisy dotčené osobě neoznamují. Co se týče sledování žalobců má soud za to, že namísto úvahy o spekulativnosti měl žalovaný předmětná tvrzení poměřovat mírou tvrzené újmy, jestliže nedošlo k „osobní konfrontaci“ mezi žalobci a osobami je případně sledující. Prosté sledování žadatelů o mezinárodní ochranu, aniž by bylo spojeno se šikanou omezující výkon běžných úkonů života, nelze považovat za vážnou újmu ve smyslu zákona o azylu. Žalobci kromě sledování jako takového, vykradení auta a smrti matky žalobce neuvedli konkrétní formu šikany, které mohli být vystaveni, pouze obecně tvrdili, že byli pronásledováni a zastrašováni. Žalobci se cítili sledováni represivními složkami státu, přesto se obrátili na policii. Soudu není zřejmé, jakou ochranu od státu žalobci požadovali v případě jejich sledování složkami státu. Soud vnímá tvrzení o sledování jako kulisy tvrzeného azylového příběhu, který má gradovat vloupáním do auta a smrtí matky žalobce, což měly být okolnosti zakládající poskytnutí požadované mezinárodní ochrany.

39. Spekulací je podle žalovaného také úvaha žalobců o politické příčině vloupání do vozidla a dopravní nehoda s následkem smrti jeho matky. Tyto události nelze dle žalovaného považovat za akci bezpečnostních složek Venezuely. Podle žalovaného, pokud by měly státní orgány Venezuely o žalobce skutečně zájem, měly k dispozici nepochybně účinnější a adresnější prostředky, které však žalovaný nespécifikoval. Žalovaný poukázal také na to, že žalobce měl možnost se ve vlasti proti zmíněným potížím bránit. Takto však nepostupoval a poškození vozu policii neohlásil, což učinil z důvodu, že mu údajně dříve policie nepomohla. K tomu žalovaný upozornil žalobce, že žalobkyně vypověděla v tomto směru odchylně, že se na policii obrátili, ta se měla věcí zabývat a sepsat záznam, nicméně výsledkem mělo dle žalobkyně být konstatování policie, že nepůjde zjistit, kdo jednání spáchal. Podle žalovaného nelze s ohledem na zcela odlišné výpovědi žalobců spolehlivě potvrdit, že se daný incident vůbec stal, kdy navíc dle žalovaného mohlo jít o běžný akt kriminality, která je ve Venezuele vysoká. Ohledně nehody matky žalobce měl žalovaný rovněž pochybnosti, kdy upozornil na odlišné výpovědi žalobců - dle žalobce měl existovat z nehody záznam, který měla vidět i žalobkyně, která však vypověděla, že jej neviděla. Dle žalovaného žalobci uvedli i odlišný původ záznamu. Nehoda byla vyšetřována policií, která žalobce neinformovala o výsledku a případ byl nejspíše dle žalovaného odložen. Žalobce dle žalovaného ani nesdělil, že by se blíže zajímal o pachatele obou událostí. Pokud měl žalobce pochybnosti o postupu policie, mohl se dle žalovaného obrátit na nadřízené orgány.
40. Soud poukazuje na časovou osu událostí, jak měly následovat podle tvrzení žalobce a žalobkyně.
41. Dle žalobce jeho problémy započaly v dubnu 2017, kdy byl vyfotografován na demonstraci. Na podzim 2017 měla rodina zaznamenat v jejich čtvrti přítomnost vozů Národní gardy a SEBIN. V prosinci 2017 se mělo takové auto nacházet i u mateřské školy, kterou navštěvoval jejich syn. Přítomnost vozů šli žalobci hlásit na policii, avšak neúspěšně. V lednu 2018 se dvě osoby měly vloupat do garáže, kde se mělo nacházet vozidlo žalobců, kterému měla být rozbita okna a odcizen flash disk. Toto na policii hlásit nešli z důvodu dřívější neúspěšnosti. Dne 15. 2. 2018 došlo k úmrtí matky žalobce v důsledku autonehody. Poté měla celá rodina

omezit vycházení. V září 2018 se žalobce od známého dozvěděl, že byl zařazen na seznam vedený SEBIN. Dne 15. 10. 2018 byl žalobce naposledy v zaměstnání. V roce 2018 se žalobce zúčastnil dvou velkých manifestací. V září se účastnil mítinku. V říjnu 2018 se stal oficiálním členem politické strany Vente, v rámci které byl aktivní od roku 2003 a kdy o oficiální členství měl požádáno od roku 2016. Vycestovat žalobce poprvé napadlo po úmrtí matky, konečné rozhodnutí padlo v říjnu 2018 po rozhovoru s kamarádem. V říjnu 2018 neměli na vycestování dostatečné prostředky, ty získali až s pomocí švagrové a vycestovali v únoru 2019.

42. Žalobkyně uvedla, že vše začalo v dubnu po účasti žalobce na demonstraci. V říjnu 2017 začali pozorovat v okolí jejich domu policejní vozidla, v prosinci takové vozidlo viděla učitelka jejich syna. Nahlásili věc na policii, ale nebyla tomu věnována pozornost. V lednu 2018 došlo k vloupání dvou osob do jejich garáže a rozbití skel na vozidle žalobců. Toto také hlásili na policii, opět neúspěšně. Po nehodě tchyně v únoru 2018 rodina omezila vycházení, žalobkyně přestala vodit syna do školky. V říjnu či listopadu 2018 byl žalobce upozorněn kamarádem na to, že je vyšetřován. Až do vycestování žalobkyně pracovala, poskytovala soukromé konzultace. Poprvé je odjezd napadl po úmrtí tchyně, ale to ještě neměli dostatečné prostředky. Finance shromáždila mj. sestra žalobkyně. Čekali, až budou mít potřebnou částku, což nastalo v prosinci 2018, kdy začali cestu vyřizovat.
43. Z uvedeného je patrné, že se žalobci shodují, pokud jde o časové vymezení a dataci jednotlivých rozhodných skutečností. Odlišnosti se nalézají v detailním popisu jednotlivých řešení, které měli údajně žalobci volit.
44. Žalovaným byly označeny dva zásadní rozpory ve výpovědích. Prvním je popis toho, zda a kdy bylo na policii žalobci oznámeno vloupání do auta. Žalobci shodně uvedli, že se automobil nacházel v garáži, která byla v dané době monitorována kamerou patřící sousedovi, který poté umožnil žalobcům záznam shlédnout. Na záznamu měli vidět dvě soby, jak se vnikají do garáže, samotné poškození zachyceno nebylo, protože přímo v garáži kamera nebyla. Žalobci jsou však přesvědčení, že právě tyto osoby poškodily jejich auto. Žalobkyně k tomuto incidentu uvedla, že ze záznamu bylo patrné, že došlo k poškození pouze jejich vozidla, z čehož dovozuje, že byli cílem pouze oni. Žalobci však popsali odlišně další vývoj věci, zda se obrátili na policii a s jakým výsledkem. Žalobce sdělil, že se na policii neobraceli, neboť s ní měli špatné zkušenosti poté, co policie nijak neřešila jimi hlášené sledování v roce 2017. Žalobkyně uvedla, že se na policii obrátili, policie měla na místo přijet a pořádkem, na videozáznam se však policisté dle ní nepodívali, slovům žalobce nevěnovali pozornost a řekli, že věc řešit nepůjde. V žalobě je uvedeno jako vysvětlení, že dle žalobce tuto událost šla nahlásit žalobkyně sama, aniž by to žalobci řekla. Žalobkyně tvrdila, že byla u pohovoru nervózní, tak raději řekla, že by šli na policii s žalobcem společně. Pokud dle žaloby žalovaný uvedl, že je otázkou, zda k rozbití okna vůbec došlo, pak k tomu žalobce uvádí, že žalobkyně má v mobilu fotografie rozbitého vozu.
45. Soud má za to, že přestože není vysvětlení žalobců ohledně popisu řešení zcela souladné, do značné míry se jejich verze překrývají – původ kamerového záznamu, popis události. Co se týče rozporu – hlášení na policii, je dle odpovědí ohledně ostatních skutečností zjevné, že žalobci řešili veškeré

záležitosti společně, minimálně s vědomím druhého partnera, což dle soudu neodpovídá nynějšímu vysvětlení v žalobě, že měla žalobkyně hlásit na policii sama a žalobci toto nesdělili. Soud má za to, že i kdyby žalobkyně skutečně sama ohlásila incident policii, pak by

nepochybně o takovém kroku informovala žalobce, zejména pokud by policie byla na místě vloupání.

46. Soud tento rozpor považuje za významný, neboť se nejedná o rozdílné tvrzení ohledně nepodstatné skutečnosti, nýbrž o popis způsobu řešení problémů, které si dle soudu museli žalobci pamatovat alespoň do té míry, aby uvedli, kdy byli ohledně čeho na policii a s jakým výsledkem. Zejména pokud dle jejich tvrzení se mělo jednat o stupňující formu represe státní moci vůči žalobci z důvodu jeho politické aktivity. V následné tvrzené kulminaci útlaku státu vůči žalobcům vloupáním není mezi žalobci shoda o způsobu řešení vloupání, jakkoli se jednalo o jednu se tří událostí, které žalobci mohli řešit s policií. Sama o sobě by tato pochybnost nebyla natolik intenzivní, aby vedla k závěru o nevěrohodnosti tvrzeného azylového příběhu, ale v souběhu s dalšími rozpory již k závěru nevěrohodnosti tvrzeného azylového příběhu žalobců jako celku, resp. žalobců samotných, vedly.
47. Ohledně úmrtí matky poukázal žalovaný na druhý podstatný rozpor mezi výpověďmi týkající se pořízeného videozáznamu z této události, respektive toho, kdo tento záznam shlédl.
48. Z protokolu o pohovoru žalobce plyne, že v úvodu sdělil, že žalobkyně má kamarády, kteří zajišťují bezpečnost v okolí místa, kde se nehoda stala. Kamarádka žalobkyně jim umožnila podívat se na videozáznam z kamery. Když kamarádka požádali, aby jim záznam dala, její kamarád, který zajišťuje bezpečnost areálu, řekl, že na záznamu již nic není, je to vymazané. Později při pohovoru uvedl, že viděl záznam sražení matky. Jednalo se o záznam z jednoho obchodu poblíž místa činu. Přítel kamarádky žalobkyně zajišťuje bezpečnost v okolí. Ten je pozval do jednoho obchodu, který je poblíž místa činu. Ty kamery patřily tomu obchodu a podívali se na záznam. Záznam byl pořízen konkrétně v železářství. Viděl jej žalobce s žalobkyní a kamarádka žalobkyně s přítelem. Ten jej poté musel smazat. K upozornění, že žalobkyně sdělila, že záznam neviděla, žalobce následně doplnil, že u toho byl ještě bratr, který také neviděl záznam. Možná tam žalobkyně byla, ale nevstoupila do místnosti, kde se nahrávka promítala. Promítalo se v železářství. Žalobkyně byla v tom obchodě, žalobce ji cítil za sebou, byla v obchodě, ale není si jistý, zda záznam viděla.
49. Žalobkyně v úvodu pohovoru uvedla: *„Dívali jsme se na kamerové záznamy a tam jsme si všimli jednoho vozu. Když jsme se dívali na záznam, všimli jsme si, že auto, které tchyni srazilo, bylo žluté barvy, a to auto patří státním orgánům – podle barvy se to dá poznat. Vyžádali jsme si nahrávku, abychom to zjištění nahlásili na policii, ale ten záznam byl vymazaný.“* Později uvedla, že tchyni srazil odtahový vůz, když si šla pro důchod. Mají kamarádku, jejíž snoubenec pracuje v agentuře, která zajišťuje bezpečnost obchodů v této čtvrti. Kamarádka řekla, že dokáže žalobcům pomoci, že tchyni srazil žluté odtahové vozidlo. Když ji požádali, aby jim dala záznam pro policii, sdělila, že byl již vymazán. Dále doplnila, že neví, kdo přesně záznam pořídil, zda to bylo z nějakého obchodu. Po upozornění, že na úvod řekla, že záznam viděla, uvedla, že neviděla, záznam viděla kamarádka, jejíž snoubenec pracuje v bezpečnostní agentuře.
50. Žalovaný uvedl, že žalobkyně měla ohledně předmětného záznamu sdělit, že měl být pořízen z nějakého obchodu, přičemž měla také sdělit, že záznam neviděla a neví, kým byl pořízen. To shledal žalovaný za rozporné s tvrzeními žalobce, který uvedl, že záznam pořídil přítel jejich kamarádky, jednalo se o kameru v železářství a on i žalobkyně byli přítomni promítání, kdy později byl dotyčný donucen záznam smazat.

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

51. K tomu soud uvádí následující. Žalobci s ohledem na uvedený obsah výpovědi shodně uvedli, že předmětný záznam pocházel od přítele (snoubence) kamarádky žalobkyně (respektive společné kamarádky), který měl zajišťovat bezpečnost v místě poblíž nehody. Nesouladné není ani to, pokud žalobce sdělil, že záznam byl pořízen obchodem – železářstvím a žalobkyně sdělila, že pocházel z nějakého obchodu, kdy zároveň uvedla, že přítel kamarádky zajišťuje bezpečnost v okolí. Tvzení ohledně původu záznamu jsou souladná. Konzistentní jsou i odpovědi ohledně následného vymazání záznamu. Odpovědi se však odlišují v tom, kdo měl záznam shlédnout. Zatímco žalobce nejprve přesně označil osoby, které záznam viděly (žalobce, žalobkyně, kamarádka s přítelem), po upozornění na odlišnou výpověď žalobkyně uvedl, že si není jist, zda záznam viděla, ale v obchodě byla. Naproti tomu žalobkyně nejprve uvedla, že se dívali na kamerový záznam, avšak později odchýlně doplnila, že ona záznam neviděla. Viděla jej kamarádka. Žalovaný se následně znovu nezeptal žalobkyně, kdo tedy záznam viděl, protože z tvrzení žalobkyně lze dovodit, že záznam neviděl ani žalobce, jestliže jejich kamarádka jim odmítla poskytnout kamerový záznam z důvodu jeho vymazání. Očekávání hodné by totiž bylo, že dispozice se záznamem sražení matky žalobce bude předmětem diskuze žalobce a dalších osob ihned po shlédnutí záznamu a nikoli později. Podstatné však je, že žalobkyně popřela shlédnutí záznamu, aby následně po konfrontaci s takovým údajem žalobce změnil své tvrzení, že záznam viděl společně se žalobkyní na tvrzení, že žalobkyně sice záznam neviděla, ale byla s ním tehdy v obchodě za účelem shlédnutí záznamu. Tento rozpor soud považuje za podstatný a relevantní, neboť s ohledem na to, o jak závažný incident se jednalo, je soud přesvědčen, že by si žalobci nepochybně pamatovali, zda žalobkyně záznam viděla či nikoli, o čemž by měli být schopni také přesně vypovídat, neboť o této události nepochybně museli podrobněji hovořit. Přitom soud považuje za nevěrohodné již samotnou skutečnost, že by represivní režim ve Venezuele řešil nijak zásadní politickou aktivitu žalobce takovýmto brutálním způsobem. Soud si je vědom míry represí v zemi původu žalobců, ale žalobci uváděná událost se vymyká popisu o situaci v zemi původu v podkladech shromážděných žalovaným. Nic nenasvědčuje tomu, že by režim zastrásoval běžné členy či sympatizanty opozice fyzickou likvidací příbuzných členů opozice. Není vyloučeno, že došlo k úmrtí matky žalobkyně, ostatně péče o matku mohla být důvodem váhání žalobce, že shodně jako jeho příbuzní nezvolil emigraci dříve. Shodně není vyloučeno, že k úmrtí matky došlo v důsledku středu s odtahovým vozem, ale bez dalšího z toho dovozovat závěr o snaze státu zastráshit žalobce soud považuje za účelové z výše uvedené nepřiměřenosti. Oproti žalovanému soud neshledává relevanci v tom, že se žalobce dále nezajímal o pachatele obou událostí, kdy soudu není zcela zřejmé, jaké úkony měl žalobce učinit, jestliže měl za to, že úmrtí matky bylo úmyslným činem represivních složek dílem státu.
52. Žalobci dle žalovaného nevystoovali urychleně v reakci na nějakou událost, nýbrž plánovitě, kdy přibližně rok shromažďovali na vycestování prostředky, ačkoli měli být sledováni od října 2017 a v září 2018 měl být žalobce zařazen na seznam SEBIN. Podle žalovaného zmíněné problémy žalobce nebyly skutečným důvodem opuštění vlasti a vycestování do ČR, kde má žalobkyně příbuzné. Pokud by rodina potíže ve vlasti vnímala skutečně vážně, nepochybně by vycestování neodkládala do února 2019, ale vycestovala by již dříve. Argument o shromažďování finančních prostředků žalovaný neshledal jako relevantní, neboť dle něj se mohla rodina přemístit i do některé z bližších zemí, kam by na vycestování nepotřebovali naspořit tak vysokou částku. Žalovaný této souvislosti opětovně připomněl, že samotné vycestování žalobce ze země proběhlo zcela bez problémů.

53. K tomu soud uvádí, že lze souhlasit s žalovaným v tom, že v případě skutečné takto intenzivní hrozby o vlastní život by bylo očekávání hodná okamžitá emigrace. Současně je však opuštění vlasti poměrně zásadní rozhodnutí, ke kterému nemusí dotyčný dospět ihned, navíc v situaci, kdy má dojít k vycestování i nezletilého dítěte. Z výpovědí obou žalobců vyplynulo, že vycestování z vlasti měli zvažovat již poměrně dlouho dopředu, kdy s ohledem na možné ohrožení syna a složitost opuštění vlasti soud nepovažuje delší dobu rozhodování za nepřiměřenou. Lze přijmout vysvětlení, že měli v úmyslu vycestovat legálně, aby nedošlo k ohrožení syna, přičemž za tímto účelem bylo nezbytné také zajištění dostatečných finančních prostředků. Samotná skutečnost, že se žalobci rozhodli odcestovat do ČR je taktéž pochopitelná, jestliže zde žije sestra žalobkyně. Zároveň nelze žadateli o mezinárodní ochranu klást k tíži jeho výběr země, kde poprvé může požádat o mezinárodní ochranu.
54. Soud nicméně poukazuje na několik problematických tvrzení žalobců v tomto ohledu. Žalobci v žalobě uvádějí, že shromažďování prostředků vycestování mělo trvat přibližně rok, tomu by tedy odpovídalo rozhodnutí o vycestování již v únoru 2018, tedy v souvislosti s úmrtím matky. Nemusí být rozporné, pokud již od této doby měla rodina shromažďovat prostředky, byť ještě nebyla o vycestování zcela rozhodnutá. Žalobce sdělil, že v zaměstnání dal výpověď, přičemž naposledy měl být v práci v polovině října, rodina měla žít z úspor. Následně bylo žalobcem doplněno, že k vycestování mělo dojít poté, co se je rozhodla finančně podpořit švagrová žijící v ČR a poskytnout jim k tomuto účelu finanční prostředky. Žalobkyně k tomuto sdělila, že údajně měli s vycestováním čekat na ukončení žalobcovy výpovědní doby a poslední výplatu. O vycestování uvažovali od úmrtí tchyně, ale to ještě neměli dostatečné prostředky, ty jim pomohla opatřit sestra žalobkyně. Dostatek prostředků měli dle žalobkyně v prosinci 2018, kdy poté začali chystat odjezd. Soud považuje v tomto ohledu za poněkud zavádějící, pokud žalobce na jednu stranu opakovaně akcentoval obtížnost opatrování prostředků v zemi původu a nutnou dlouhodobost takové činnosti, kdy zároveň jeho výpověď měla nastat v říjnu 2018, tedy v době, kdy ještě rodina neměla dostatečné prostředky a měla žít dle žalobce z úspor. Podání výpovědi relativně dlouho před vycestováním tak nedává logiku, ledaže by tímto žalobce hodlal předejít šetření státních orgánů na základě podnětu zaměstnavatele o jeho pobytu.
55. Soud se ztotožnil se závěrem žalovaného o nevěrohodnosti tvrzeného azylového příběhu z důvodu výše uvedených rozporů, proto nebyly dány podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. a) zákona o azylu, přičemž nalezená nevěrohodnost žalobců má dle soudu účinky i pro posouzení podmínek pro (ne)udělení dalších forem mezinárodní ochrany (§ 12 písm. b) a § 14a zákona o pobytu cizinců), neboť zjištěné zásadní rozpory se týkají podstaty azylového příběhu, který byl tímto žalovaným účinně popřen.
56. Při posuzování podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu žalovaný odkázal na závěr o nevěrohodnosti žalobců, resp. jejich azylového příběhu. Pokud z důvodu nevěrohodnosti bylo prokázáno, že žalobci nebyli pronásledováni za uplatňování politických práv a svobod podle § 12 písm. b) zákona o azylu, lze mít dle názoru soudu z téhož důvodu za to, že shodné účinky nevěrohodnosti útisku žalobců z důvodu politické činnosti žalobce jsou dány i pro neprokázání odůvodněného strachu z pronásledování z důvodů pro zastávání politických názorů, jestliže je nevěrohodnost žalobců dána právě v oblasti politické činnosti a možnost pronásledování z důvodu z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině žalobci neuvedli a ani neplyne z obsahu správního spisu.
57. Žalovaný u žalobců neshledal důvod pro udělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. Uvedl, že se zabýval jejich rodinnou, sociální a ekonomickou situací, přihlédl k jejich věku a

zdravotnímu stavu. Nenalezl však žádný důvod hodný zvláštního zřetele. Žalobce je podle žalovaného dospělou, praceschopnou osobou. Ve vlasti pracoval 12 let v pivovaru, kde dal sám výpověď v říjnu 2018, aby se mohl soustředit na přípravu vycestování. Žalobkyně je taktéž schopna pracovat, má bakalářský titul, pracovala až do odjezdu. Ač v zemi panuje hospodářská krize, žalobci podle žalovaného nezmínili, že by se jich měla přímo dotýkat, neuvedli ani přímo ekonomické problémy. Žalobce je zdravý. Žalobkyně uvedla, že její zdravotní stav, jakož i syna, je dobrý. Ona sama má gastritidu, na kterou užívá léky, dále má intoleranci na laktózu. Nebyly nalezeny překážky vycestování rodiny zpět do Venezuely. Kromě sestry žalobkyně žijící v ČR žijí další rodinní příslušníci žalobců ve Venezuele.

58. Soud pochybení žalovaného, pokud jde o hodnocení důvodů pro udělení azylu dle § 13 a § 14 zákona o azylu nenalezl. Co se týče námitky, že žalovaný měl zlehčit dopad krize v zemi na žalobce, kdy měl konkrétně žalovaný uvést, že žalobci nesdělili, že se jich tato krize jakkoli přímo týká, soud uvádí, že žalovaný existenci vážné krize nezpochybnil. Současně adekvátně výpovědi žalobců konstatoval, že žalobce ani žalobkyně neuvedli nic, z čeho by vyplývalo, že by přímo oni byli krizí dotčeni ve smyslu, že by například měli vážné ekonomické potíže. Takový závěr neznamená, jak se domnívají žalobci, že by žalovaný popíral důvody politické účasti žalobce, který údajně svůj nesouhlas s krizí a děním v zemi prezentoval skrze svou účast na politických akcích. Obecně platí, že ekonomické důvody nemohou samy o sobě být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Z tvrzení obou žalobců nicméně vyplynulo, že žalobci měli příjem, měli zajištěné bydlení, vlastnily auto. Nic nenasvědčuje tomu, že v případě návratu by nedosáhli opět nějakých příjmů a s tím spojené nějaké životní úrovně. V případě emigrace je obvyklé, že se žadatelé zbaví veškerého majetku v zemi původu, neboť nepočítají s jeho dalším využitím. Nelze však bez dalšího s takové okolnosti poplatné pro většinu žadatelů dovozovat azylově relevantní okolnost, neboť by se poskytnutí mezinárodní ochrany stalo fakticky nárokovým institutem. Ohledně onemocnění žalobkyně gastritidou a související léčbou, respektive užíváním léků, soud uvádí, že žalobkyně své potíže ohledně onemocnění žalovanému nijak blíže neupřesnila, z ničeho nevyplývalo, že by její stav měl vyžadovat nějaká specifická omezení či potřeby. K námitce, že se žalovaný nezabýval dostupností léku užívaného žalobkyní, soud uvádí, že posouzení žalovaného považuje i v tomto ohledu za dostačující, onemocnění bylo žalovaným zohledněno. Ve vyjádření k žalobě žalovaný doplnil, že zdravotní stav žalobkyně nebude ohrožen, může se v zemi léčit jako před odjezdem. Takový závěr soud považuje za adekvátní. Žalobní námitku, že nelze vyloučit zhoršení zdravotního stavu žalobců v budoucnu, tudíž by byl relevantní stav zdravotnictví ve Venezuele, soud považuje za nedůvodnou, neboť zákon o azylu možnou hrozící újmu žadatelům vztahuje k současnému stavu a nikoli k vyčerpání všech případných eventualit života.
59. Žalovaný se dále zabýval možností udělit žalobcům doplňkovou ochranu dle § 14a zákona o azylu. Konstatoval, že nenalezl ani žalobci neuvedli žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobcům při návratu hrozit vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Dále se zabýval otázkou, zda žalobcům hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Dle žalovaného pouhá možnost špatného zacházení sama o sobě nemá za následek porušení předmětného článku. Je třeba, aby ponižení či pokoření, která provázejí příslušný trest, dosahovala mimořádné úrovně. Na místě je uložit doplňkovou ochranu pouze tehdy, když se jedná o nebezpečí reálné, skutečné a bezprostředně existující.

60. Žalovaný označil za spekulativní tvrzení žalobce, že ve Venezuele dochází k pronásledování politických aktivistů na základní úrovni, kdy žalobce byl řadovým členem strany Vente. Žalobce nebyl podle žalovaného v souvislosti se svou politickou aktivitou ve zmíněné straně nikdy kontaktován, zadržen, obviněn či trestně stíhán. Popřel jakékoli problémy se státními orgány. Žalovaný rovněž opětovně poukázal na to, že žalobce sdělil, že měl údajně být v zemi sledován od října 2017 do října 2018, přesto vycestoval až v únoru 2019. Politická strana Vente je registrovanou politickou stranou, žalobce v ní byl aktivní již od roku 2003, v roce 2018 se stal oficiálním členem. Tvrzení žalobce o pronásledování sympatizantů této strany je dle žalovaného neoprávněné. Ohledně žalobkyně žalovaný označil její obavy z problémů se státními orgány Venezuely, které by měla mít pro opoziční názory, taktéž za spekulativní. Žalovaný poukázal na to, že žalobkyně nebyla ani během života ve Venezuele v souvislosti s její údajnou opakovanou účastí na manifestacích a pochodech ani tvrzenými opozičními názory, o jejichž veřejném uplatňování má žalovaný pochybnosti, přímo ze strany bezpečnostních složek Venezuely byt jen kontaktována, natož zadržena, obviněna či trestně stíhána. Neuvedla ani sama, že by měla jakékoli problémy se státními orgány. Žalovaný rovněž opětovně zmínil, že žalobci nezaznamenali při samotném vycestování žádné problémy a konstatoval účelovost vycestování žalobcovy rodiny do ČR, kde žijí příbuzní žalobkyně.
61. Žalovaný poukázal dále na to, že si je vědom toho, že ve Venezuele probíhá závažná krize, jak plyne mj. ze Zprávy Spolkového úřadu pro migraci a uprchlíky (BAMF) ze září 2019. Tato zpráva uvádí, že od prezidentských voleb v roce 2018 se vedle hospodářské krize zesílily státní represe proti opozici způsobené trvajícím mocenským bojem mezi Sjedenocnou socialistickou stranou Venezuely a opozičními silami v čele se svazem Mesa de la Unidad Democrática, jehož přívrženci pocházejí z různých vrstev společnosti. Aktuální situace je poznamenána potížemi se zásobováním, masovými protesty a stoupající kriminalitou. Venezuelská vláda směřuje cílená opatření proti opozičním hnutím i proti jednotlivým osobám, účastníkům demonstrací a lidem ze čtvrtí, které jsou považovány za opoziční. Dochází ke kontrole přerozdělování potravin, svévolným zadržením či přímému policejnímu násilí proti demonstrujícím. Dle zprávy však Venezuela není v každém ohledu policejním státem a opoziční činnost je v určitém rozsahu tolerována. Žalobce žádné problémy se státními orgány neměl, nikdy se nesetkal s přímou represí bezpečnostních složek. Nezmínil, že by se jej krize v zemi měla přímo týkat. Zdravotní stav účastníků je dobrý a nevyžaduje žádnou vysoce specializovanou léčbu, která by nemohla být poskytnuta v zemi původu. Neexistují překážky vycestování rodiny zpět o Venezuely.
62. Aby žadateli mohla být udělena doplňková ochrana, musí především tvrdit, že v jeho případě existují konkrétní důvody, pro které by mu po návratu do země původu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy v některé z podob podle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Obecně platí, že nebezpečí, kterým je všeobecně vystaveno obyvatelstvo jednotlivé země nebo jeho část, sama o sobě nepředstavují konkrétní ohrožení, které by mohlo být hodnoceno jako vážná újma (bod 35 preambule kvalifikační směrnice). I z judikatury Evropského soudu pro lidská práva plyne, že obecně špatná situace v konkrétní zemi sama o sobě běžně nepostačí k porušení článku 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, muselo by jít o extrémní situaci obecného násilí (srov. rozsudek NA. proti Spojenému království, č. 25904/07, ze dne 17. 7. 2008, § 115). Ta bude obvykle existovat pouze v případě ozbrojeného konfliktu. Ve Venezuele ale ozbrojený konflikt neprobíhá. Obecně neutěšená humanitární situace ve

Venezuele vyvolaná tamní hospodářskou a politickou krizí sama o sobě nemůže být důvodem pro udělení doplňkové ochrany.

63. Soud k posouzení možnosti udělení doplňkové ochrany žalobcům poukazuje na argumentaci uvedenou v části rozsudku ohledně posouzení možnosti udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Žalovaný argumentoval v případě doplňkové ochrany v obdobné rovině tím, že poukázal na pochybnosti ohledně pravdivosti tvrzení žalobců, kdy soud má za to, že byl žalovaným účinně zpochybněn azylový příběh žalobců. Pokud žalobci dosud nebyli cílem jakýchkoliv represivních složek státní moci v zemi původu (soud pomíjí tvrzené sledování), nelze z pouhého členství žalobce v opoziční straně Vente dovodit, že by žalobců v případě návratu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu, neboť dosud se tomu tak nestalo a z podkladů shromážděných žalovaným nevyplývá, že by pouhé členství opoziční strany ve Venezuele zakládalo bez dalšího důvodné obavy vážné újmy v případě návratu do země (viz. také námitka porušení čl. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod). V této souvislosti soud nad rámec důvodů zamítnutí žaloby uvádí, že čekací doba tvrzeného členství žalobce zakládá pochybnosti, neboť soud nenalézá racionální důvody pro tak dlouhou dobu v případě opoziční strany v politickém prostředí v zemi původu žalobců. V zemi s absentujícím demokratickým prostředím nelze očekávat, že opoziční strana bude vytvářet překážky pro členství ve straně. Pokud by tak činila z důvodu ochrany před státní mocí, bylo by s tím v rozporu tvrzení žalobce, dle kterého stranický čekatel může být aktivní součástí strany. Bylo v dispozici žalovaného zjistit obecné okolnosti členství ve straně Vente. Pokud by bylo zjištěno, že členství ve straně není podmíněno zásadní čekací dobou, závěr o „okamžitém“ vstupu žalobce před emigrací by byl zpochybněním jeho tvrzené politické aktivity.
64. Na uvedeném nic nemění ani odkaz žalobkyně na stanovisko UNHCR k návratům do Venezuely. I pokud UNHCR státům doporučuje nenavracet občany Venezuely do vlasti, neznamená to, že by se všichni kvalifikovali pro udělení mezinárodní ochrany.
65. Soud má za to, že neudělením mezinárodní ochrany nezletilému žalobci nedošlo k porušení čl. 6 odst. 2 Úmluvy o ochraně práv dítěte na zajištění rozvoje dítěte. Předmětem mezinárodní ochrany není právo na lepší život, nýbrž na právo žít v zemi, kde žadateli nehrozí újma na životě, zdraví či osobní svobodě jen kvůli tomu, jak vypadá, co si myslí a jak se projevuje, pokud takový standard mu není umožněn v zemi původu. Ekonomickou migraci je nutné vnímat jako zneužití institutu mezinárodní ochrany. Vzhledem k nevěrohodnosti azylového příběhu žalobců nelze nalézt okolnosti, které by v zemi původu bránili rozvoji nezletilého žalobce v míře poplatné v dané zemi.
66. Z důvodů shora uvedených soud žalobu zamítl.
67. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalovaný sice měl ve věci úspěch, avšak žádné náklady mu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Shodu s prvopisem potvrzuje T. V.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 28. 6. 2023

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce